

Ordrer ere nu blevne indskærpede. For Fremtiden veies enhver Lønde, og derefter ville saadanne Misligheder som den, der nu ere omtalte, ikke længere kunne finde Sted. — Menens jeg taler om Kullene, vil jeg bemærke, at Noget af det, den ærede Ordfører udtalte angaaende Modtagelsen af dem, virkelig ikke kan finde Sted under saadanne Forhold. Man antede saaledes over, at ikke en og samme Mand kontrollerede det Hele, men det er aldeles umuligt. Naar der saaledes løses paa forskellige Steder fra et stort Skib, er det fuldstændig umuligt, at den samme Mand kan kontrollere Maalingen og Veiningen af det Hele. Det viser sig ogsaa omtrent i ethvert Forhold, at en Mand, der har et Ansvar, er nødt til igjen at overføre noget af dette Ansvar paa sine Underordnede. Dette er virkelig Tilfældet saagodt som overalt, og saaledes forholder det sig ogsaa her. Det maa indrømmes, at der ved disse Modtagelser har staaet to fideordnede Autoriteter ved Siden af hinanden, nemlig Hovedmagasinsforvalteren og Kontroløren, og jeg skal ikke sige, om dette er fuldstændig rigtigt, men det er en Sag, hvorpaa jeg skal have min Opmærksomhed henvendt, idet jeg dog maa bemærke, at Indspjæsningen af Kontrolstillingen er anbefalet af forskellige Kommissioner, som have undersøgt Bærstetsbeholdningen. Forøvrigt skal jeg ikke nu komme videre ind paa Sagerne om Kullene og Lønnen, da de saa ofte ere blevne diskuterede. Jeg tør vel ogsaa sige, at det ikke synes, at det høie Thing nærer nogen stor Interesse for disse Spørgsmaal, med Undtagelse af de sidste Dplysninger, der fremkom fra det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), idetmindste hvis man skal dømmen efter den Maade, hvorpaa der bliver hørt paa Forhandlingene. Jeg skal derfor kun indskrænke mig til at omtale selve den Endring, der er foreslaaet af det ærede Udvalgs Flertal. Den gaar jo ud paa, at det af Landstinget vedtagne Forslag til Beslutning føres aldeles tilbage til, hvad Statsrevisionen oprindelig foreslog, og at den sidste Del af Beslutningen altsaa skal lyde saaledes: „Marineministeren opfordres til at have sin særlige Opmærksomhed henvendt paa Bærstets Tilstand.“ Den ærede Ordfører sagde rigtigt nok, at der ikke derved udtaltes nogenformhelt Misbillid eller end ikke Noget, der kunde være ubehageligt for Marineministeren, og naar dette kom til at staa ved Siden af Beslutningen, kunde jeg ganske vist ikke have Noget imod en saadan Affattelse; men jeg vil gjøre opmærksom paa, at Mange læse denne Sætning ganske anderledes. Mange opfatte den saaledes, som om Marineministeren virkelig havde gjort sig skyldig i en saadan Pligtforsømmelse, at det var nødvendigt at opfordre ham til at gjøre sin Pligt, nemlig at have sin Opmærksomhed i en tilstrækkelig Grad henvendt paa Bærstets Tilstand. Jeg tør sige, at denne Følelse var meget stærk i Landstinget; den var

saa stærk, at Thinget ved første Behandling enstemmig gik over til en anden noget modificeret Affattelse, om end Forstjellen ikke var stor; der indfattes kun eet Ord, nemlig „vedvarende“, saaledes at der kom til at staa: „Marineministeren opfordres til vedvarende at have sin Opmærksomhed henvendt paa Bærstets Tilstand“. I det nu Statsrevisionen har erklæret, at der fra Marineministerens Side — og jeg skal bemærke, at der her ikke alene er Tale om den nuværende Marineminister, men ogsaa om mine Forfædrene — ikke alene er foretaget omfattende Undersøgelser i denne Sag, men at der ogsaa er gjort, hvad man med Næmnelighed kunde antage, at der kunde gjøres for at forhindre saadanne Uordener for Fremtiden, forekommer det mig noget uretfærdigt imod Marineministeren at ville vedtage en saadan Affattelse som den her foreslaaede, der af Mange vil blive og er bleven tydet, som om der derved udtales en Dadel over Marineministeren. Jeg skal forøvrigt bemærke, hvad der ogsaa er blevet bemærket i det andet Thing, at Slutningen efter Landstingets Affattelsesmaade er heldigere end efter den af Folkethinget foreslaaede Affattelse. Deri staaer der nemlig, at Marineministeren bør have sin særlige Opmærksomhed henvendt paa Bærstets Tilstand, hvilket let for den, der ikke kender Statsrevisionens Betænkning eller Forhandlingerne derved i dette og det andet Thing, kan fortaas saaledes, som om der virkelig var noget overmaade forfærdigt ved Bærstets hele Tilstand, som om der f. Ex. saanedes de nødvendige Arbejdsredskaber, som om der overhovedet arbejdedes slet derude, som om det Materiale, der skulde være parat til Flaadens Udrustning, ikke var der eller ikke var i forsvarlig Stand. Noget Saadant er jo imidlertid ikke Tilfældet. Der har fundet, man kalde det nu større eller mindre, Uordener Sted, men det er ikke Uordener, som kunne siges i det Hele taget at have haft Indflydelse paa Bærstets Tilstand. I den Henseende forekommer det mig altsaa, at Landstingets Affattelse, der henleder Marineministerens Opmærksomhed paa Bærstets Styrelse og Forretningsgang, er korrekt. — Naar jeg nu dernæst skal omtale den Motivering af Endringsforslaget, som dels findes i Udvalgets Betænkning og som dels mere udførlig er fremført af den ærede Ordfører, maa jeg gjøre opmærksom paa, at den hviler paa to Punkter. For det første erkjender Udvalget vel, at Marineministeren har givet adskillige Forstrifter for Fremtiden, om hvilke Statsrevisionen har udtalt sin Tilfredshed; men da disses Betydning først vil vise sig i Fremtiden, mener Udvalget ikke, det vil være rigtigt for Thinget at udtale nogen Dom derover. I Landstingets Forslag til Beslutning, er der imidlertid heller ikke Tale om at udtale nogen Dom over Virkningen af Marineministerens Foranstaltninger, men der udtales kun en Anerkjendelse af Marineministerens Bestræbelser for at forebygge Gjentagelser.